

mona kasten

snít znovu

román

snít znovu

Copyright © 2020 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Frolíková, 2021

Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0848-2 (pdf)

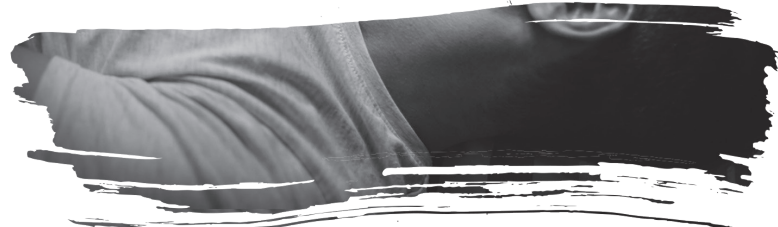
mona kasten

snít znovu

román

*Pro moje čtenáře,
bez nichž by to nebylo možné*

SNÍT ZNOVU – SEZNAM PÍSNÍ

5 SECONDS OF SUMMER

Ghost Of You

5 SECONDS OF SUMMER

Want You Back

5 SECONDS OF SUMMER THINK ABOUT

Easier

LITTLE MIX

Us

LITTLE MIX

Forget You Not

BANKS

Gimme

BANKS

Till Now

JULIA MICHAELS

What A Time (feat. Niall Horan)

AGUST D, SURAN

So Far Away

JONAS BROTHERS

Don't Throw It Away

SELENA GOMEZ

Vulnerable

LOUIS TOMLINSON

Too Young

HARRY STYLES

Falling – Harry Styles Adore You

TAYLOR SWIFT

The Archer

TAYLOR SWIFT

Afterglow

ANDY GRAMMER

Don't Give Up On Me

SAM SMITH

How Do You Sleep

ZAYN

Entertainer

SAM COOKE

You Send Me

kapitola 1

Nesnášela jsem zimu a vše, co s ní souviselo: chladné počasí, sníh, deset vrstev oblečení, šály a čepice, které elektrizují vlasy. Kdyby bylo po mém, mohlo by být celý rok léto. Čím teplejší počasí, tím jsem byla šťastnější.

Proto jsem teď taky byla hodně, hodně nešťastná.

Na konci ledna bylo ve Woodshillu ve státě Oregon všechno pod sněhem. Takže kromě toho, že jsem už tak nemohla zimu vystát, jsem se navíc musela z malého autobusového nádraží vláčet s cestovní taškou, batohem a kufrem pěšky přes půlku města.

Vyzvedávat tě nebudu, Jude, prohlásil můj pitomej brácha. *U mě jsi za deset minut.*

Za 10 minut – dovolte, abych se zasmála. Už přes půl hodiny jsem se prodírala hnědou břechkou. Boty jsem měla durch, ruce a uši mi mrzly a mobil tvrdil, že do cíle zbývá ještě přes 10 minut.

Rozhodla jsem se, že je čas dát si pauzu, a vešla do kavárny na ulici. Při vstupu dovnitř jsem musela zavazadla zvednout přes práh, u čehož jsem hlasitě nadávala. Nějaký chlápek se na mě úkosem podíval. Koukla jsem na něj tak zle, že rychle uhnul očima, prošel kolem a zmizel venku.

Normálně takhle nabroušená nebývám. Jenže normálně taky nejsem víc než čtyřicet hodin na nohou a nestěhuju se z jednoho státu do druhého jen s pár osobními věcmi a zmařenými sny v batohu.

Dofuněla jsem k baru a z oka si odfoukla pramínek pískově blond vlasů, který se prodral zpod vlněné čepice.

„Co to bude?“ zeptala se baristka a usmála se na mě.

Byla po delší době první osobou, která se ke mně chovala mile. Nejradiši bych ji objala.

„Jedno extra velké karamelové macchiato, prosím. Se sirupem. A s vysokou pěnou. A s porcí lásky, kdyby to šlo.“

Servírka párkrát mrkla. „Ale jistě. Hned to bude,“ řekla a napsala cosi na papírový pohárek.

Stáhla jsem zuby vlněnou rukavici a z kapsy u kalhot vyšátrala poslední zbytek peněz, které jsem měla.

Bylo to přesně dva a půl dolaru.

Pokusila jsem se o úsměv a položila peníze na bar. „To asi nebude stačit, co?“ Rukavici jsem měla stále ještě v puse, takže mi bylo sotva rozumět.

„To nebude, ale bereme karty,“ odpověděla baristka a pokývla směrem k malému přístrojku, který jako by se mi svým blikáním vysmíval.

„Já kartu bohužel zrovna nemám u sebe,“ zalhala jsem. Rukavice mi vypadla z pusy na zem.

„V tom případě se obávám, že z tvojí objednávky nic nebude,“ řekla servírka a zatvářila se soucitně. Jak jsem se v ní spletla!

Sklonila jsem se a zdvihla rukavici, přičemž mi z ramene sklouzla cestovní taška a cestou mi vyrvala chomáč vlasů. Znovu jsem zaklela.

„Napište to na mě,“ ozvalo se za mnou.

Otočila jsem se. Předě mnou stála pohledná dívka. Na hlavě měla béžový baret a pod ním černé vlnité vlasy. V obličeji, připomínajícím elfku, zářily jasně modré oči, které jsem jí tak trochu záviděla. Moje hnědé oči byly sice taky fajn, ale ty její jako by dokázaly člověka úplně uhranout. Určitě by uměla někoho zhypnotizovat. Možná to právě teď dělala, protože mi chvilku trvalo, než jsem pochopila, co řekla.

„Vážně?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ řekla a otočila se na baristku. „A pro mě prosím jedno Matcha Latte a jednu černou kávu, s sebou. Tady jsou hrnky.“ Podala servírce přes pult dva pohárky, zřejmě z bambusu.

„Na jméno?“ zeptala se baristka, která byla najednou zase přátelskost sama.

„Everly.“ Dívka vytáhla kartu, přiložila ji k přístroji a ten krátce pípl.

Nemohla jsem uvěřit tomu, co se právě odehrálo. Ta holka musela být můj strážný anděl – dar osudu, kompenzace za ty poslední podělané týdny.

„Přemýšlím, jestli tě mám obejmout, Everly,“ prohlásila jsem a měla velkou chuť to udělat.

Dívka se na mě usmála. „Není třeba. Příště mi to vrátíš.“

„K tomu budu potřebovat kromě jména ještě telefon. Nebo přezdívku na Facebooku. Nebo Instagram,“ řekla jsem a vytáhla mobil.

Everly se zarazila a její úsměv pohasl. Tenhle výraz znám. Jsem k lidem zpravidla otevřená a důvěřivá a takhle se tváří, když to přeženu. Okamžik jsem zvažovala, jestli se mám omluvit, ale Everlyina pozornost už mezitím sklouzla jinam. Se zájmem hleděla na moje zavazadla.

„Ty nejsi odsud, že?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Právě jsem přijela z Kalifornie. Kde je teď mimochodem příjemné teplo.“

„Vždycky jsem se chtěla podívat do Kalifornie.“

V tu chvíli vyvolali naše nápoje. Došly jsme společně k pravé straně pultu, kde stály hrnky. Trochu jsem si přeorganizovala věci a rukavici strčila do kapsy kabátu.

„Co tě přivádí do Woodshillu?“ zeptala se Everly a se zájmem naklonila hlavu ke straně.

„To je dlouhý příběh,“ odpověděla jsem s povzdechem. „Jedu navštívit bráchu.“

Přikývla. „To znamená, že už tu někoho znáš. To je přece dobře.“

„Můj brácha a jeho parta nejsou zrovna úplně přesně typ lidí, se kterými bych chtěla trávit svůj volný čas, ale oukej, je fajn, že nemusím začínat úplně od nuly,“ řekla jsem a sáhla po svém hrnku.

Everly chvilku přemýšlela a pak natáhla ruku.

„Půjč mi telefon.“

Podala jsem jí ho a ona do něj cosi natukala. Pak mi ho vrátila. „Uložila jsem ti své číslo. Abys mi mohla vrátit to kafe.“

Zaculila jsem se od ucha k uchu. „Počítej s tím, že se ozvu, jakmile dorazím na místo.“

„Super.“ Pohlédla na hodinky. „Už musím jít, čeká na mě přítel a mám zpoždění.“

„Jasně, běž. A ještě jednou díky za kafe,“ řekla jsem a zdvihla hrnek v ruce. Přitukla si se mnou a odešla.

Dívala jsem se chvíli za ní, pak jsem si sebrala věci a vyšla ven.

Zhluboka jsem se napila svojí kávy. Byla sice ještě moc horká, ale chutnala báječně a dodala mi sílu, abych dokázala zdolat zbývající úsek cesty k bratrovu domu.

V duchu jsem Ezru proklínala. Určitě prostě jen neměl chuť mě z nádraží vyzvednout. Netušil, stejně jako moji rodiče, co se v Los Angeles stalo, věděl jen, že potřebuju pauzu a nevím, kam jinam bych šla. Kdybych mu řekla pravdu, pravděpodobně by skočil do letadla, osobně mě vyzvedl a dopravil k sobě domů. Ale to jsem nechtěla. Nestála jsem o jeho soucit a nechtěla jsem, aby znal úplný rozsah mého kolosálního selhání. Takže jsem mu po telefonu předložila jen několik neurčitých vysvětlení a současně ho zapřísahala, aby za žádných okolností nevyzradil rodičům, že už nejsem v Kalifornii.

A tak jsem teď byla tady, na jediném místě, kam jsem mohla jít – ať už se mi to líbilo, nebo ne. Dokonce jsem se tu už s někým seznámila. Věřila jsem na osud a ve všem jsem se snažila vidět znamení.

A setkání s Everly jistě takovým znamením bylo.

Fuck L.A., pomyslela jsem si, zatímco jsem táhla kufr břec-kou po hlavní silnici. *Kašlu na herectví, kašlu na hlavní role, kašlu na sny. Do háje s tím vším.*

Musím si tuhle mantru neustále opakovat, určitě mi pak přejde do podvědomí. Koneckonců už se mi to jednou povedlo, když ztroskotal můj první velký sen.

Nechala jsem se vést navigací v telefonu a na další křižovatce odbočila. Ulice byla užší a klidnější, a čím víc jsem se vzdalovala od hlavní, tím byl sních bělejší a méně rozbředlý. A kufr se na něm mnohem hůř táhl.

Když jsem konečně dorazila k šedě omítnutému domu, který odpovídal Ezrovu popisu, byla jsem promočená, promrzlá a sotva jsem popadala dech. Zítra mě rozhodně budou bolet svaly na celé ruce.

Předzahrádka byla úplně zasněžená. Jen cestička ke dveřím byla provizorně protažená. Rozpoznala jsem na ní pár stop a srdce mi začalo tlouct o něco rychleji.

Narovnala jsem ramena, upravila cestovní tašku na zádech a vykročila úzkou cestičkou k domovním dveřím. Vytáhla jsem těžký kufr po schodech nahoru a oklepala ze sebe sních. Ačkoli mi mrzl obličej, pod pérovou bundou jsem se začínala děsně potit. Byla jsem ráda, že jsem konečně u cíle, a doufala jsem, že budu moct jako první skočit pod sprchu.

Zazvonila jsem. Ez věděl, že přijedu zhruba v tuhle dobu. Psala jsem mu, když přistálo letadlo v Portlandu a já následně nastoupila do autobusu. Svého bratra jsem od Díkůvzdání neviděla, a tak jsem měla vážně obrovskou radost, že jsem tady – dokonce i za těchhle okolností.

V tu chvíli jsem na chodbě zaslechla kroky a jakési tiché cvakání, které jsem nedokázala nikam zařadit. Zrovna jsem se chystala postavit na špičky, abych se podívala mléčným sklem dovnitř, když se dveře rychlým pohybem otevřely.

Zalapala jsem po dechu.

Na tohle jsem absolutně nebyla připravená. Ani na ono známé brnění v hlavě, ani na ty zelené oči, které mě propi-chovaly pohledem a odrážely mé vlastní zděšení.

Neschopná dělat cokoli jiného jsem zírala před sebe a vstře-bávala obraz toho, co vidím: husté černé řasy, hranatý obličej, na tvářích několikadenní strniště, které jsem tenkrát neznala. I ty hnědé vlasy teď vypadaly jinak. Ale oči – na ty jsem si vzpomínala tak dobře, že se mi zhoupl žaludek.

„Ahoj Blakeu,“ zakuňkala jsem. Cestou jsem evidentně přišla o hlas.

Stál přede mnou a opíral se o berle. Přemýšlela jsem, co se mu asi stalo, ale než jsem ze sebe stačila vypravit další slo-vo, stáhl obočí a zamračil se. Pak zdvihl ruku a – práskl mi dveřmi před nosem.

Překvapeně jsem na ně zírala a chvilku mi trvalo, než jsem se vzpamatovala.

„Tak počkat!“

Jeho kroky se vzdalovaly a s nimi i cvakání, které – jak jsem teď už věděla – patřilo berlím.

„Blakeu, vždyť tady venku zmrznu! Otevři ty dveře, zatra-ceně!“ volala jsem.

Nic.

„Mám zavolat Ezrovi a říct mu, žes mě nechal stát venku v zimě?“

Cvakání znovu zesílilo. Krátce nato se dveře opět rozle-těly a Blake na mě zíral úplně stejně nevlídně jako předtím.

„Vždycky jsi byla nesnesitelně žalobníček.“

Au.

Tohle tedy byla první slova, která mi po více než roce řekl. Trochu to bolelo, to jsem si musela přiznat. Na druhou stranu jsem věděla, že si je zasloužím.

Chtěla jsem něco říct, ale otočil se a belhal se pryč. S povzdechem jsem zdvihla kufr přes práh a spolu s taškou jsem ho v chodbě postavila na zem. Vysvlékla jsem se ze zimního oblečení a položila ho na zavazadla. Pak jsem se vydala za Blakeem do obýváku. Zнала jsem vnitřek domu jen z FaceTime, když jsme si s Ezrou volali. Ve skutečnosti vypadal dům, který si můj bratr pronajímal se třemi kamarády z týmu, úplně jinak. Voněl nezaměnitelně po Ezrovi a Blakeovi. V žaludku se mi ozval známý pocit.

„Co se ti stalo s nohou?“ zeptala jsem se, když jsem Blakea dohnala.

Posadil se na černou koženou sedačku a berle nechal spadnout na zem. Pohled měl zapíchnutý do ploché obrazovky na protější zdi. Bez odpovědi vzal do ruky ovladač a pokračoval ve hře.

Potlačila jsem úsměv. Podobné zápasy basketbalové NBA dřív s Ezem hrávali pořád. Přitom si šli neustále po krku, takže jsem jim musela dělat usmiřovatelku.

Prohlédla jsem si podrobněji ortézu, kterou měl nasazenou přes šedé tepláky. Sahala od půlky holenní kosti zhruba do půlky stehna.

„Zranil ses při hře?“ zeptala jsem se znovu.

Blake se tvářil, jako když neexistuju, a mačkal knoflíky ovladače jako posedlý. I to mi připomínalo bolestivou minulost.

Sebrala jsem se a potlačila vzpomínky a s nimi i všechno ostatní. V potlačování už jsem byla celkem dobrá. Pak jsem

se posadila na sedačku, co nejdál od něj, a chvíli ho pozorovala.

„Ezra není doma? Vždyť jsem mu říkala, kdy asi přijedu.“

S pohledem neustále přilepeným k obrazovce prohlásil: „Co tu chceš, Jude?“

Jeho hlas zněl příkře a hluboce, stejně jako v mých vzpomínkách. Způsobil mi chvění v žaludku. Svedla jsem to na hlad.

„Ez ti neřekl, že přijedu?“

„Kdyby to udělal, použil bych svoje veto.“

Stiskla jsem zuby. Takže Ezra mi lhal, když říkal, že jsou všichni v pohodě s mým prozatímním pobytem tady. Ksakra. Nemám peníze, abych si mohla hledat něco jiného, zároveň ale nechci tím, že se sem nastěhuju proti Blakeově vůli, jitřit staré rány. Když Ez tvrdil, že všichni souhlasí, slepě jsem mu věřila.

„Vlastně jsem měla v plánu tu na chvíli zůstat,“ řekla jsem opatrně.

Blake zastavil hru, pořád ještě se na mě ale nepodíval. „Jak dlouho?“

„Jen dočasně. Zkusím si najít práci a...“

„Jak dlouho?“ přerušil mě.

Znovu jsem zaťala zuby. Míra trpělivosti se ve mně pomaloučku naplňovala, ale stále jsem si připomínala, že musím zůstat klidná. Tohle bylo po dlouhé době naše první setkání a to, co se mezi námi stalo, nešlo tak snadno vymazat. Ezra mi vyprávěl, jak Blake v prvním semestru bez ustání trénoval a pokaždé se úplně vyřídil. A vyprávěl mi i o všech těch holkách – většinou do takových detailů, o kterých bych bývala raději nevěděla.

„Já ještě nevím, Blakeu,“ odpověděla jsem po chvíli.

Když jsem vyslovila jeho jméno, jako by mu celé tělo ztuhlo. Nečekaně vstal a – bolestí zaklel.

Rychle jsem si stoupla. „Počkej, pomůžu ti,“ řekla jsem spěšně a chtěla mu ze země podat berle, ale pohybem ruky mě zarazil.

Místo toho se k nim snažil sehnout sám, přičemž musel balancovat na jedné noze, a potřeboval tak několik pokusů. Když se mu to podařilo, zastavil se přede mnou a shlížel na mě z výšky.

Úplně jsem zapoměla, jak byl vysoký.

„Jen abychom si rozuměli: já s tvým pobytém tady nesouhlasím. Bylo by lepší, kdyby sis co nejrychlejc sehnala něco jinýho.“

V břiše, kde jsem před chvilkou cítila chvění, mě cosi ostře píchlo. Ztěžka jsem polkla a chtěla na to něco říct, jenže on už mezitím odkulhal směrem do chodby. Otočila jsem se a dívala se za ním, jak vystupuje na první schod a s berlemi pod paží se chytá zábradlí.

Přestože výraz v jeho očích působil důvěrně známým dojmem, všechno ostatní jako by se změnilo. Na tomhle chladném, zlomeném muži nebylo nic, co by mi připomínalo onoho rošťáckého kluka, který byl kdysi mojí první velkou láskou.

A mně bylo naprosto jasné, že za to můžu já.

kapitola 2

O šest let dříve

Do okenní tabulky práskl míč.

Pokračovala jsem v nanášení barvy. Máma mi dovolila jen dva proužky. Jenže kvůli Ezrovi, který se neustále místo toho blbýho koše trefoval do okna koupelny pro hosty, jsem měla barvu dokonce i v obličejí (o vlasech ani nemluvě).

Přesně ve chvíli, kdy jsem si chtěla natřít druhý proužek, práskl balon do okna znovu – a znovu se barva rozstříkla na všechny strany, protože jsem se děsně lekla. Zoufale jsem zauípěla, vyrazila k oknu a rozzuřeně ho rozrazila.

„Máma tě zabije, jestli rozmlátíš další okno!“ zařvala jsem.

„Sorry,“ ozval se hlas, který jednoznačně nepatřil bratrovi.

„Moje chyba.“

*Blake zvedl míč, schoval ho pod paží a omluvně se na mě po-
díval.*

*Chtěla jsem toho říct víc, ale slova mi zůstala viset v krku. Do-
slova. Vypravila jsem ze sebe jen jakési zachrčení, zatímco Blake
si mě prohlížel a v očích mu jiskřilo pobavení.*

*Blakea jsem znala už půlku svého života, ale přesto jsem v tu
chvilu nedokázala odvrátit pohled, natož zavřít okno. Byl prostě
příliš hezký.*

Takhle pěkný vzhled by se měl zakázat.

*Na rozdíl od mého bratra (a k mému utrpení i ode mě) neměl
Blake problémy s pleť. Letní slunce mu zbarvilo kůži do hněda
a vyšísovalo konečky vlasů. I když jsme se neviděli jen pár týd-
nů, změnil se. Anebo se změnilo něco ve mně. Protože poprvé za
tu dobu, co jsme se znali, jsem od něj nedokázala odtrhnout oči.*

*Na kůži měl tenkou vrstvu potu, takže se mu obrysek na krku
lehce leskl. Napadlo mě, že během posledních měsíců zase vyrostl.
Když se kdysi se svou mámou přistěhoval do domu vedle nás, byl
tak o dlaň vyšší než já. Mezitím se strašně vytáhl. Přestože jsem
byla v domě, který byl ještě navíc směrem k zahradě trochu vyvý-
šený, nemusel se při pohledu na mě vůbec zaklánět.*

*V obličejí se mu pozvolna rozlil úsměv, natáhl ruku a setřel
mi z nosu kapičku barvy. Rozemnul si ji mezi prsty. „Vypadáš
roztomile, Jude.“*

*Později jsem si vzpomněla, že tohle přesně byl ten moment.
Tenhle omluvný, lehce rošťácký úsměv a ten letmý dotyk, těmi to
začalo.*

*Uvnitř se mi náhle začalo rozlévat cosi příjemně teplého. Ze
žaludku se mi do těla rozletěly tisíce světlušek a rozzechvěly místa,
o kterých jsem do té doby vůbec nevěděla.*

„Ještě jednou se omlouvám za to okno. Příště si dám větší pozor.“

„Oukej,“ zakuňkala jsem.

Zavřela jsem okno a přitiskla si ruku na břicho. Jenže chvění nepřestalo.

Nemám tušení, jak dlouho jsem na sedačce seděla. Po chvíli jsem vzala do ruky ovladač Playstationu a pokračovala v Blakeově hře, ačkoli jsem myšlenkami byla úplně jinde. Basketbalisté zmateně pobíhali sem a tam po hřišti, měla jsem nastavenou moc vysokou obtížnost. Dostala jsem nakládačku, ale bylo mi to úplně jedno.

Ezra Blakeovi zatajil můj pobyt ve Woodshillu a zároveň se mi zapomněl zmínit o tom, že mě Blake nesnáší. Myslela jsem, že prostě jen potřebujeme čas, abychom na sebe zapomněli a přenesli se přes naši společnou minulost. Jenže jediný pohled na Blakea mi prozradil, že to tak není.

Ksaku.

Zabolelo mě, když jsem ho zase spatřila. Jeho slova se do mě zapichovala jako cepíny a nepouštěla se. Chtěla jsem za ním jít nahoru a promluvit si. Jenže jsem věděla, že to nejde. Blake a já – to byla minulost. Minulost bez šťastného konce a rozhodně minulost, kterou už bych nechtěla zažít znovu. A už vůbec ne po všech těch trablích, co jsem si s sebou přitáhla z L.A.

Poprosit Ezru o pomoc byla pitomost. A ještě větší pitomost bylo si myslet, že Blake vážně souhlasil s tím, abych tady bydlela.

Než jsem o tom mohla přemýšlet trochu víc, zaslechla jsem otevření domovních dveří. Hned nato se ozval Ezrův hlas.

Ani jsem nezastavila hru, jen jsem odhodila ovladač a letěla do chodby. Nedala jsem Ezrovi vůbec šanci pořádně vejít

dovnitř a vrhla se mu kolem krku. Ačkoli jsem ještě před minutou byla naštvaná a rozrušená, nemohla jsem jinak. Stýskalo se mi po něm a v tuhle chvíli pro mě byl jedinou osobou, která znamenala něco jako domov. Takže jsem ho tiskla vši silou, kterou jsem v sobě ještě našla.

„Nemůžu dýchat,“ sípal Ezra. Přesto mě pevně objal. Na krátký okamžik jsem zavřela oči.

Ezra povolil své objetí, podíval se na mě a prohlížel si můj obličej z obou stran.

Tenhle pohled znám. Ezra má něco jako šestý smysl. Není sice nikterak hovorný, o to víc je ale empatický. Vždycky poznal, když se mnou něco nebylo v pořádku. Takže jsem se v tuhle chvíli maximálně snažila nedat své trápení najevo a hledala něco, čím bych odpoutala jeho pozornost.

Naštěstí mě to rychle napadlo. Napřáhla jsem ruku a pěstí ho bouchla do ramene. „To máš za to svoje tvrzení, že cesta sem trvá deset minut.“

Zvedl obočí. „Mně trvá deset minut.“

„Když má někdo dva metry dlouhý nohy, pohybuje se rychlostí zvuku a nemá žádnou bagáž, tak možná.“

„Přeháníš, Lentilko.“

Obrátila jsem oči v sloup. Tohle oslovení jsem nesnášela a brácha to dobře věděl. „Mně to trvalo skoro hodinu.“

„To se nedivím,“ zamumlal Ezra při pohledu na moje zavazadla. „Jak dlouho že jsi chtěla zůstat?“

Otevřela jsem pusku a hned ji zase zavřela. Nakonec jsem jen pokrčila rameny. Moje kariéra byla u konce, skončila ještě předtím, než vůbec začala, ale tohle jsem teď Ezrovi vyprávět nechtěla. A už vůbec ne v přítomnosti dvou dalších

spolubydlících, kteří přišli s ním a od hlavy k patě si mě prohlíželi, jako by v životě neviděli holku. Ten vlevo měl krátce sestříhané kudrnaté vlasy, tmavě hnědou pleť a obličej hrnatý, jako by ho někdo vytesal do kamene. Ten vpravo si právě oklepával mokré vlasy z čela a díval se na mě zpod přivřených víček. Oba byli atraktivní, ale ten vpravo si toho byl plně vědom – prozrazoval ho vyzývavý úsměv.

„Ty musíš být Cam,“ řekla jsem a napřáhla k němu ruku. Pevně ji stiskl a potřásl jí. Pak jsem se otočila doleva. „A ty Otis.“

„Ezra tě zásoboval historkami o nás?“ zeptal se.

„To si piš.“

„Tak to doufám, že jsi slyšela jen samou chválu,“ prohlásil Cam. Prohrábl si vlasy a jeho úsměv se ještě zintenzivnil.

Byl to jasný svůdník. Ještě štěstí, že jsem za poslední rok a půl poznala dost podobných kluků, abych mu neskočila na lep.

Ezra mě jednou rukou objal kolem ramen a naklonil se ke mně. „Od něho se drž radši dál.“ Potom popadl můj kufr a přes rameno si pověsil cestovní tašku. Já jsem vzala batoh. „Pojď, ukážu ti pokoj pro hosty.“

Kývla jsem na Cama a Otise, zatímco mě brácha tlačil chodbou pryč. Zastavil se před pokojem přímo vedle schodiště a rozrazil dveře. Vešla jsem dovnitř těsně za ním.

Krémové stěny byly holé. Vybavení sestávalo z malého psacího stolku s počítačovou obrazovkou a židlí, u protější stěny pak stála postel. Druhé dveře vedly z pokoje přímo na verandu a přilehlou zahradu, která byla v tuhle roční dobu celá zasněžená.

„Tohle je od teďka tvoje království. Stihl jsem ti akorát povléct postel,“ vysvětloval Ez a poškrábal se vzadu na hlavě.

„Stůl a obrazovku jsem původně chtěl odnést do sklepa, ale už jsem to nestihl. Ozvala ses celkem nečekaně.“

Znala jsem bráchu natolik, abych v jeho slovech dokázala zachytit skrytou otázku.

Položila jsem batoh na zem vedle kufru a tašky, zadívala se na hnědý koberec a zabořila do něj prsty u nohou. „Říkal jsi, že ostatním nevadí, když tu nějaký čas zůstanu,“ pronesla jsem opatrně.

„Přesně tak.“

Podívala jsem se na Ezru, který si přisunul židli a posadil se na ni. Vlasy mu mezitím téměř uschly a konce se mu začaly kroutit. V tomhle směru se chovaly přesně jako ty moje. Lidé říkali, že jsme v obličejí celá máma, ale při bližším pohledu bylo poznat, že nos a širokou bradu máme po tátovi.

„Blake nevypadal ani trochu v pohodě s tím, že bych se sem na nějakou dobu nastěhovala.“

Ezra si hlasitě odfrkl. „Blake není od toho úrazu v pohodě s ničím.“

Chtěla jsem se na to zeptat. Chtěla jsem se zeptat na tolik věcí. Ale od našeho rozchodu jsem se naučila nechat pokud možno pusu zavřenou, kdykoli se rozhovor stočil na téma Blake. Na jednu stranu jsem nechtěla vědět, co se mu stalo, na druhou stranu jsem hořela zvědavostí. Ezra to na mně musel vidět, ale nic neřekl.

Odkašlala jsem si. „Nepřijela bych, kdybych vážně nemusela.“

„Já vím.“ Ezra mě provrtával pohledem, ale držela jsem se. Pokud mám jmenovat něco, v čem my Livingstonovi fakt vynikáme, tak je to schopnost uzavírat se před ostatními, střežení

vlastního tajemství. Ezra ji dovedl k dokonalosti už v dětství a já jsem se neustále zlepšovala.

Ještě chvíli se na mě díval. Zrovna když to začínalo být nepříjemné, vstal a rukama si oklepal tepláky. „Nechám tě, aby sis teď vybalila. Později jsme chtěli s klukama uvařit společně něco k večeři, abyste se poznali.“

Přikývla jsem. Ulevilo se mi, že mi dal prostor. Myšlenky mi přelétaly od jednoho problému ke druhému: Blake, naše společná minulost, Los Angeles, Ezrův vševědoucí pohled, máma s tátou, zase Blake...

„Ještě jednou s ním promluvím,“ řekl Ezra, jako by mi četl myšlenky, a strčil ruce do kapes. Pak kolem mě prošel ven z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Hlasitě jsem si oddychla.

Ještě chvíli jsem zírala na bílé dveře hostinského pokoje a pozvolna zhluboka nadechovala a vydechovala, abych se uklidnila. Jenže s každým výdechem jako bych čím dál víc ztrácela sílu. Jako by si až teď mé tělo uvědomilo, jakým stresem v posledních dnech procházelo. Ruce a nohy jsem měla třikrát těžší než normálně, z napětí během cesty a z vláčení zavazadel mě pěkně bolela ramena.

S námahou jsem se doploužila k posteli a padla do modře vzorovaného povlečení. Jeho vůně mi byla cizí, v ramenu jsem stále cítila napětí, i když mi víčka hořela únavou.

Sáhla jsem po telefonu a odemkla displej. Srdce se mi rozbušilo, jak jsem přepínala jednotlivé sociální sítě a váhavě procházela upozornění. U každého čísla, které vyskočilo, se mě zmocňovaly obavy. Naštěstí fotky, na nichž jsem byla označená, byly jen snímky různých scén z *Pokroucené růže*, pod

kterými fanoušci komentovali svá přání dalších pokračování. Nic víc.

Ulehčeně jsem vydechla. Pak jsem telefon zase zamkla a položila ho na parapet vedle postele.

Dala jsem si složené ruce na břicho a zírala do stropu. Napadlo mě, jestli Blake nemá pokoj přímo nade mnou. Co asi zrovna dělá? Přistihla jsem se při myšlence, že bych mohla zkusit najít v telefonu nějaké informace týkající se jeho úrazu.

Ale to jsem si po svém odstěhování zakázala, takže jsem s tím teď nechtěla začínat jenom proto, že nás najednou místo tisíce mil dělilo pouze jediné poschodí.

Frustrovaně jsem si položila ruce přes obličej, jako bych tím mohla zastavit tok myšlenek. Vážně jsem si to přála. Teď když jsem byla tady, jsem si konečně mohla dovolit *nepřemýšlet*. Jenže čím víc jsem se o to snažila, tím hlasitěji moje hlava vyjmenovávala všechna ta selhání a já prostě nedokázala neposlušovat.

„Mohla bys rozmačkat avokáda,“ řekl Otis a přisunul mi po pracovní ploše prkénko.

Stáli jsme ve velké otevřené kuchyni, já na jedné straně úzkého pultu, Otis, Cam a Ezra na druhé. Právě z lednice vytahovali mleté maso a různé druhy zeleniny.

„Ty máš na starosti papriku,“ pronesl Otis k Ezrovi a podal mu žlutý lusk, jako by to byl pohár. Camovi přidělil tacos a sám se pustil do cibule a česneku. Polovinu mi v misce podal na přípravu guacamole a zbytek začal smažit na pánvičce, zatímco já jsem začala pracovat na avokádové kaši. Po pár

minutách se ke mně s obracečkou v ruce otočil. „Říkala jsi, že toho o nás Ezra hodně napovídal?“

„Já nic nepovídal. Ona vyzvíдалa,“ namítl Ezra.

Pokrčila jsem rameny. „Jelikož nejsi zrovna sdílný, je třeba tě občas – pro tvoje vlastní dobro – trochu popostrčit.“

„Tam právě mířím,“ ozval se znovu Otis, zatímco míchal směs na pánvičce. „Ty už o nás něco víš, ale my o tobě nevíme téměř nic.“

Nepřestávala jsem mačkat vnitřky avokád, i když už to vůbec nebylo třeba. Rychle jsem odložila vidličku a sáhla po limetce.

„Přijela jsem z L.A., pracovala jsem tam jako herečka,“ oznámila jsem a vymačkávala přitom limetkovou šťávu poněkud vehementněji, než bylo nutné.

„Fakt?“ Cam na mě přes rameno vrhl zvědavý pohled.

Začala jsem promíchávat avokádovou kaši s limetkovou šťávou a cibulí a souhlasně jsem zabručela.

„V divadle, u filmu, nebo u televize?“ vyzvíдал Cam.

„Tak trochu všude, ale nejvíc u televize.“ Když jsem to vyslovila, přišlo mi to směšné, ačkoli přesně to jsem v posledních letech dělala. Jenže ne zrovna s úspěchem.

„Jude dostala v sedmnácti hlavní roli v jednom seriálu. Odstěhovala se do L.A. ve stejném roce, kdy jsem se přistěhoval sem.“ Brácha mi přisypal do misky nadrobno nakrájenou papriku, aniž se na mě podíval.

„Tý jo, to je cool. Známe ten seriál?“

Pokrčila jsem rameny. „Možná. Je to takový mystery drama o úmrtích nadpřirozenými silami, které řeší skupina teenagerů. Jmenuje se *Pokroucená růže*.“

Otis a Cam se zatvářili způsobem, který prozrazoval, že nemají tušení, o čem mluvím.

„Ezro!“ zvolal krátce nato vyčítavým hlasem Cam a potvrdil tak moje podezření. „Proč jsme se nikdy nekoukali na seriál, ve kterém hraje tvoje malá ségra?“

Ezra ledabyle zvedl obočí. „Musel jsem se na něj dívat ve svých pokoji, protože vy dva jste pokaždý chtěli pařit hry.“

Camův výraz se tak rychle proměnil z rozhořčeného na provinilý, až jsem se musela usmát.

Mávla jsem rukou. „To je fuk, stejně ten seriál skončil, ještě než se vůbec proslavil.“

„Určitě jsi byla skvělá,“ prohlásil Cam. „Musím se pak podívat, jestli nenajdu nějaký díly online.“

„Tak moment,“ vložil se do hovoru Otis, dřív než jsem stačila cokoli namítnout. Udiveně se na mě podíval. „To znamená, že ses odstěhovala z domova v sedmnácti – a pak...“ Hledal správná slova.

„A pak jsem o svou první práci zase přišla.“

Vzpomínky na ukončení *Pokroucené růže* mě pořád ještě bolely. Role chaotické, ale chytré Sadie Nelsonové jako by mi byla šitá přímo na míru. Ještě si úplně jasně vzpomínám, jak jsem před castingem málem omdlela vzrušením. Ezra a máma s tátou se mnou jeli do L.A. na čtecí zkoušku a pak jsme šli společně na jídlo. O pár dní později přišla zpráva, že mě vzali, a já se rozbrečela rodičům v náručí. Poté mě ve všem podpořovali: u pohovoru ve škole, kde jsme dohodli, že můžu školu dokončit později, při podpisu smluv, které jsem procházela se svým agentem, při hledání bydlení, při finančních propočtech, které se mnou pozdě do nocí znovu a znovu přepočítávali...

„To nezní zrovna nejlíp.“ Camův hlas mě vytrhl ze vzpomínek.

„Pak mě držely nad vodou menší role,“ vysvětlovala jsem a snažila se znít tak, jako by to bylo úplně normální součástí téhle práce. „Dělala jsem komparzistku v různých seriálech a hrála vedlejší roli v několika dílech jiného teenagerovského seriálu. Minulé léto jsem dostala angažmá u jednoho divadla, to bylo taky moc fajn.“

„Dřív jsi tvrdila, že k divadlu tě nikdo nedostane ani párem koní.“

Ztuhla jsem. Pomalu jsem se otočila. Na prahu kuchyně stál Blake a díval se na mě. Jeho pohled byl stejně chladný jako před pár hodinami, když jsem přijela, jen tentokrát už se na mě díval, přímo si mě prohlížel. Odshora až dolů. Jako by mu pozvolna docházelo, že jsem doopravdy tady a hned tak neodejdu. Když mi pohlédl do očí, lehce nakrčil čelo.

Rychle jsem pohledem sklouzla k míse a začala znovu míchat guacamole. Přidala jsem vydatnou špetku soli a odkašlala si. „To jsem si taky myslela, že budu následujících pět let hrát Sadie Nelsonovou a zajistím si tak místo v Hollywoodu,“ řekla jsem suše.

Blake vydal jakýsi zvuk, u něhož jsem si nebyla jistá, jestli byl pohrdavým uchechtnutím, nebo ještě pohrdavějším odfrknutím. „To ukazuje, jak rychle se můžou věci změnit.“

Začala jsem zuby tak pevně, až zaskřípaly. Před očima mi vyplouvaly obrazy z minulosti.

Telefonovala jsem s Blakem a přitom zírala na odlepující se tapetu.

„*Co se stalo?*“ zněl mi v uších jeho hlas.

„*Věci se změnilly, Blakeu.*“

Řekl to naschvál, to mi bylo jasné. I přesto, nebo spíš právě proto, jsem v hrudníku pocítila silný tlak. Musím to ze sebe hodně rychle setřást. V práci, když jsem potřebovala vklouznout do nějaké role, mi to přišlo snadné. V tomhle okamžiku bych dala nevím co, abych své nadání mohla využít. Bohužel mě teď stálo dvakrát tolik úsilí a veškerou koncentraci, abych vůbec dokázala udržet netečný výraz v obličejí.

„Takže,“ prolomil napětí Otis a vzal pánvičku ze sporáku, „co dělá mládežnická herečka jako ty ve Woodshillu?“

Seber se, zapřísahala jsem se v duchu a soustředila se na hluboké dýchání do břicha, abych se uklidnila.

„No co asi?“ zeptala jsem se s perfektně hraným úsměvem. „Stýskalo se mi po mém velkém bráchovi.“

Ezra odvrátil rozčilený pohled z Blakea a se zdviženým obočím se podíval na mě. „V telefonu to znělo spíš, jako bys přišla o bydlení.“

Protočila jsem panenky. „No dobře, tak jo. Ale to, že se mi po tobě stýskalo, je pravda.“

Jestliže tu teď nějakou dobu budu bydlet, nemá smysl bránit tomu, aby kluci znali alespoň část mé minulosti. Jako herečka jsem propadla a přišla o byt – to byly informace smutné a nepříjemné natolik, že už snad kluci další otázky nebudou pokládat. Sázela jsem na to, že minimálně nějakou empatii mají. Když teď vyložím pár karet na stůl, třeba už zbytek nebudou chtít vědět.

„Mně přijde fajn, že chceš bydlet ve Woodshillu. Není to tu zřejmě tak cool jako v Hollywoodu, ale uvidíš, že i tady se dá dobře žít,“ prohlásil Otis.

Rozhodla jsem se, že Otis je od téhle chvíle můj nejlepší přítel. Ezra se zmiňoval, že ze všech spolubydlících je Otis ten nejmilejší. Že má zároveň dokonalé nadání rozpustit v místnosti nepřijemné napětí, to jsem nevěděla.

„Dík, Otisi.“

„Já jsem taky pro, abys zůstala,“ řekl Cam, zatímco kolem mě proběhl s talíři a příbory a položil je na stůl.

Otis a Ezra ho následovali s upečenými plackami a miskami s náplněmi. Pak se usadili ke stolu a začali si plnit své tacos.

Jediní dva, kteří ještě neseseděli, jsme byli já a Blake. On pořád ještě stál uprostřed obývacího pokoje, díval se na mě a s mimořádnou sebekontrolou udržoval v obličejí naprosto nezúčastněný výraz – jen v očích se mu blýskalo.

„Máme většinu, Blakeu. Ať se ti to líbí, nebo ne, já rozhodně nenechám svoji ségru spát pod mostem.“

Na Blakeovi bylo jasně vidět, co si o tom myslí. Chvilí na mě ještě zíral, pak odvrátil pohled a pomalu přešel ke stolu. Strčil si berle pod paži, vzal talíř a začal si nakládat. Když skončil, sklonil se a postavil talíř na zem. Potom ho jednou berlí začal postrkovat směrem do chodby. Evidentně se mnou nehodlal sedět u jednoho stolu.

„To myslíš vážně, ty vole?“ zasyčel Ezra. Vypadalo to, že každou chvilku vybuchne. To jsem nemohla dopustit.

„V pohodě,“ vyhrkla jsem rychle, vzala si talíř s tacos a vyskočila. „Najím se ve svém... v hostinském pokoji.“

Než stačil kdokoli cokoli říct, proběhla jsem obývacím pokojem kolem Blakea a ani se na něj nepodívala. Kdybych to udělala, určitě by poznal, že svou masku už ani o vteřinu dýl neudržím. A nechtěla jsem, aby věděl, jak moc mě jeho chování zraňuje.

kapitola 3

Následující den ráno jsem si dala sprchu ještě předtím, než se ostatní probudili.

Připadala jsem si divně, jak jsem tak stála obklopená výhradně bylinkovými sprchovými gely a šampony. Kromě toho jsem si všimla, že koupelna je obdivuhodně uklizená – jedna z úchylek mého bratra, která se dřív rozhodně vyplácela. Já uklízení nesnášela, Ezra si oproti tomu potrpěl na pořádek a neustále o něj pečoval.

Když jsem byla hotová, vyklouzla jsem z koupelny na chodbu v horním patře. Nikde se nic ani nehnulo. Využila jsem toho a seběhla dolů do hostinského pokoje, kde jsem se oblékla.

Takhle jsem si svůj příjezd do Woodhillu nepředstavovala. Počasí nestálo za nic a v domě jsem si připadala nevítaná. Blake mi dal zcela jasně najevo, že sem nepatřím. A i když jsem si předsevzala, že si nebudu nic dělat z toho, co řekl, v duchu jsem si nedokázala přestat přehrávat včerejší den. Jeho slova

se mi v hlavě točila pořád dokola, když jsem se líčila a foukala si vlasy. Pronásledovala mě, když jsem šla do kuchyně, abych si uvařila ovesnou kaši. A neopouštěla mě, ani když jsem si brala šálu, nasazovala čepici a odcházela z domu.

Ezra mi na jídelním stole nechal dva klíče s lístečkem – jeden klíč byl od domu a druhý ode dveří vedoucích z mého pokoje na verandu. Tím pádem jsem ani nemusela chodit vstupními dveřmi, kdyby se to náhodou Blakeovi nelíbilo.

Do centra to trvalo zhruba čtvrt hodinku. Vyrazila jsem vybavená tabletem a zbytkem peněz, co jsem našla v kapsách kufru. Dneska jsem se na sních připravila a obula si vysoké outdoorové boty, které jsem si občas brávala na výlety v L.A. I když byla zase ta nechutná zima, tentokrát mi to tolik nevařilo. Chlad mi pomáhal soustředit se na věci kolem a nevracet se v myšlenkách neustále do L.A. nebo k Blakeovi.

Trochu jsem se ve středu města porozhlédla. Se zasněženými korunami stromů a roztomilými fasádami starobylých domků to působilo téměř idylicky. Zjistila jsem, že centrum plynule přechází do areálu zdejší univerzity. Některé budovy jsem poznávala podle fotek, které mně a rodičům Ezra posílal.

Našla jsem malou kavárnu, která se nezdála tolik přečpaná lidmi, a objednala si karamelové macchiato – tentokrát jsem si ho i sama zaplatila. Pak jsem se posadila k malému kulatému stolku mezi dvěma lavičkami, odložila tašku a zhluboka vydechla.

Už nejsem v L.A. Jsem ve Woodshillu, což znamená, že se musím začít soustředit na jiné věci. Když jsem ve svých hereckých začátcích při nějakém castingu neuspěla, mamka mi vždycky říkala: *Dívej se neustále dopředu, Jude, ne zpátky.*

Takže o to se teď snažím. Pořád dopředu. Žádné zpátky.

Podívala jsem se na tabuli za barovým pultem, zadala do malého okénka na displeji tabletu heslo na wi-fi a přihlásila se ke svému účtu na eBay. To byly totiž jediné webové stránky, kde jsem při novém upozornění nepropadala panice, ale naopak se radovala. A to i tentokrát. Někdo mi psal a nabízel, že koupí můj laptop.

„No aleluja,“ zamumlala jsem a natukala rychlou odpověď.

Ten týpek mě chtěl obrát, ale kontrovala jsem vlastní cenou a doufala, že nabídku přijme. Kdyby ne, stejně mu laptop prodám, ale chtěla jsem to zkusit. Teď by se mi hodil každičký cent. Jediná hotovost, kterou jsem ještě měla, bylo těch pár dolarů, co se mi zakutálely v kufru. Na kontě už jsem byla v minusu, a i když jsem Ezrovi nemusela platit žádné nájemné, chtěla jsem alespoň přispívat do společného domácího rozpočtu.

Napsala jsem několik nových inzerátů – nabídla jsem k prodeji dvě kabelky a jednu lodičku od Loubotina, které mi mamka koupila na premiéru *Pokroucené růže*. Při myšlence, že je brzy budu muset poslat nějaké cizí osobě, se mi sevřel žaludek. Rychle jsem si lokla kávy, abych ten pocit zahladila.

Poté co jsem inzeráty zveřejnila, jsem surfovala různými portály pracovních nabídek, abych zjistila, co v tomhle ohledu Woodhill nabízí. Deprimující odpověď zněla: nic moc. Jasně, bylo tu pár nabídek, jenže většinou znamenaly ukončenou vysokou školu nebo několikaletou zkušenost v oboru. Nikdo nehledal neúspěšnou devatenáctiletou herečku bez ukončeného vzdělání.

Ve chvíli, kdy jsem zrovna klikla na inzerát jedné fast food restaurace, na mě vyskočilo upozornění nové zprávy na eBay. Zájemce o můj laptop odpověděl.

Sorry, tolik nedám.

Pokusení padnout hlavou na stůl bylo nesnesitelné. Ty peníze jsem vážně potřebovala, a kdybych šetřila, mohla bych s nimi vyjít jeden, možná i dva měsíce. Na nájem vlastního bytu by to sice nestačilo, ale aspoň bych trochu přispěla do domácí kasy. S těžkým srdcem jsem zmáčkla tlačítko „odpovědět“ a kupci vyhověla.

Mrzutě jsem míchala lžičkou ve svém karamelovém macchiatu a rozhlížela se po kavárně. I když bylo ještě docela brzy, spousta studentů už si přišla dát kávu nebo snídani. Pozorovala jsem skupinu holek, které si s hlavami u sebe něco šušaly a následně propukly v hlasitý smích. Působily tak bezstarostně. V tom okamžiku mě přepadla nevyhnutelná jistota, že jsem ve svém životě úplně všechno zpackala.

Kdybych bývala neodjela, nebyla bych teď v takovém srabu.

Lítost, která mě zaplavila, byla tak úporná a bolestivá, až mě na okamžik úplně ochromila. Věděla jsem, že takhle přemýšlet nesmím, ale nedokázala jsem s tím nic udělat. Všechno bylo příliš čerstvé.

Jestli se z toho všeho nechci ve finále zhroutit, potřebuju nutně nějaké rozptýlení. Sáhla jsem po mobilu a procházela kontakty, až jsem došla k Everlyinu číslu. Dala jsem se do dalšího tukaní a napsala zprávu:

*Ahoj, tady Jude – ta holka, co tě včera přepadla v kavárně.
Dlužím ti pořád to kafe. Máš čas a chuť?*

Bez dlouhého přemýšlení jsem zprávu odeslala.

Abych teď nepřetržitě nezírala na telefon a nekontrolovala, jestli si Everly zprávu přečetla a jestli už odepisuje, pročítala jsem inzeráty na eBay a přemýšlela, zda bych náhodou nemohla nabídnout nějaké služby. V uklízení jsem sice nevynikala tak jako Ezra, zato moje žehlení bylo naprosto bezkonkurenční. Třeba někdo hledá výpomoc do domácnosti? Otevřela jsem nový inzerát a chtěla začít psát text, když se tichým pípnutím ozval můj mobil. Bleskově jsem ho zvedla a četla Everlyinu odpověď.

Zdálo se, že mi osud seslal přesně toho správného člověka.

Připadala jsem si jako podvodnice, když jsem mezi studenty procházela areálem univerzity směrem ke sportovní hale. Čím víc jsem se blížila, tím víc lidí po cestě mezi stromy odbočovalo k jiným budovám. Dvakrát jsem na namrzlé cestičce pěkně uklouzla, takže jsem byla ráda, když jsem konečně dorazila k hale. Uvnitř jsem si z pravé ruky stáhla rukavici a přehrabovala se v kabelce, abych našla mobil a ještě jednou zkontrolovala zprávu od Everly.

„Jude?“

Zdvihla jsem pohled a u schodiště vedoucího dolů jsem ji uviděla. Dnes si tmavé vlasy vyčesala nahoru. Měla na sobě černé džíny a přes ně volnou bílou halenku, která mi připomněla léto.

Široce jsem se usmála. „Ahoj.“ Sundala jsem si z hlavy čepici, odhrnula vlasy z obličeje a strčila čepici do kabelky.

„Pojď se mnou.“ Everly na mě kývla, abych ji následovala. Scházely jsme společně po schodech. „Našla jsi to dobře?“

„Byla jsem zrovna tady v areálu v jedné kavárně,“ řekla jsem. „Trochu jsem se seznamovala s okolím.“

„Woodshill je pěkněj, co? I když... tys říkala, žes přijela z Kalifornie.“

Přišlo mi hezké, že si to pamatovala. Přikývla jsem. „Jo, zatím se mi tu líbí. A jak to tak vypadá, poměrně dost času budu muset trávit venku.“

Vrhla na mě tázavý pohled a přidržela mi otevřené dveře do šatny. „A můžu vědět proč?“

„Jasně že jo. Je to trochu legrační, ale jako na potvoru bydlí můj brácha s mým bejvalým přítelem.“

„To mi moc legrační nepřípadá.“

„Chtěla jsem, aby to znělo líp, než jaký to ve skutečnosti opravdu je.“

„Jejda. Tak blbý?“

Zarazila jsem se. Možná není úplně ideální tohle všechno sdělovat někomu cizímu, obzvláště když se zrovna pohybujeme ve sportovní hale – v místě, kde Ezra, Blake a ostatní určitě neustále trénujou. Nevěděla jsem, jestli Everly mého bratra a jeho spolubydlící třeba nezná, bude tedy lepší, když vynechám jména a ušetřím ji podrobností, i když to bych právě ráda udělala. Ale jistota je jistota.

Zdálo se, že Everly moji opatrnost vycítila. Odkáslala si. „Působíš jako fajn holka, není zřejmě moc těžký tě mít rád.“

Usmála jsem se. „Tohle je rozhodně ta nejhezčí věc, co mi kdo za poslední týdny řekl.“

„Chtěla jsem tím říct, že i když je to třeba v tuhle chvíli těžký, po čase se bouře určitě utiší.“ Povzbudivě se na mě usmála.

„Určitě,“ odpověděla jsem, ačkoli jsem tomu tak úplně nevěřila. To, co ke mně Blake cítil... V průběhu necelého roku a půl se jeho city nahromadily. A rozhodně se hned tak nezmění. Ale o tom jsem zrovna teď mluvit nechtěla.

Prošly jsme šatnou a ocitly se v prázdné hale. Rozhlédla jsem se. „Poslyš, co tady vlastně děláme?“

Everly přešla k místnosti na kraji haly a vylovila z tašky svazek klíčů. Pak otevřela dveře. „Na začátku měsíce jsem se stala asistentkou trenérky týmu roztleskávaček. Za chvíli nám začne trénink a musím něco připravit.“

„A já ti mám pomoci?“

„Přesně tak.“ Podala mi kbelík plný elastických popruhů. Sama popadla stoh podložek a pak jsme se z malé místnosti opět vrátily do haly.

„Na trenérku vypadáš dost mladě,“ řekla jsem opatrně. Nerada bych Everly nějak urazila.

„Pořád ještě normálně studuju. Tohle místo se ke mně dostalo tak trochu náhodou,“ řekla a oči jí přitom zářily.

Postavila jsem kbelík s popruhy na zem a pomohla Everly rozmístit podložky po podlaze. „Přála bych si, aby se ke mně taky něco dostalo takhle náhodou. Dneska jsem procházela nabídky práce a nenašla vůbec nic.“

„Budu mít oči a uši otevřený, kdyby něco.“

„To by bylo super, díky.“

„V pohodě. Kdybys přijela o dva týdny dřív, mohla jsi převzít můj předchozí džob.“

„Takže teď už je předpokládám pozdě?“

Souhlasně zamručela. „Bohužel, už někoho vzali.“

Sakryš.

Narovnala jsem podložku u svých nohou a posbírala v sobě zbytky motivace. „Něco se najde.“

„Taky si myslím.“ Everly začala na jednotlivé podložky pokládat popruhy. „Vypadáš jako velká optimistka. To bych se potřebovala naučit.“

Krátce jsem se zasmála. „Ještě jsi mě pořádně nepoznala.“

Tázavě se na mě podívala, takže jsem rychle pokračovala. „V sedmnácti jsem se přestěhovala ze Seattlu do L.A. Nebylo lehký být tak daleko od rodiny. Pak jsem přišla o práci, kvůli které jsem tam odjela, rozešla se s přítelem a v následujících měsících se snažila uchytit v Hollywoodu – marně.“ Pokrčila jsem rameny. „A teď jsem tady a veškerý zbytek mého optimismu zůstal v Kalifornii.“

Everly chvilku nic neříkala. „To zní smutně. Hlavně to, že jsi tak brzo musela bydlet sama. Neumím si představit, že bych byla tak daleko od mámy. Líbí se mi, že za ní můžu zajet, kdykoli potřebuju, a ona zas za mnou.“

Určitě mě nechtěla ranit, ale přesto mě její slova zabolela. Rodiče mi strašlivě chyběli. Kdykoli jsem narazila na něco veselého, hned jsem to chtěla vyprávět tátovi, a pokaždé když mi bylo smutno, stýskalo se mi po mámině objetí. Že se mi nepodařilo dostat domů ani o Vánocích, mě bolelo víc než všechno ostatní. Můj agent mi sehnal dvě práce komparzistky, které jsem ve své finanční nouzi nemohla odmítnout.

Rodiče mi dali jasně najevo, jak jsou smutní, že nepřijedu domů.

„Promiň, nechtěla jsem se tě dotknout.“

„To nic,“ řekla jsem rychle a odkašlala si, protože hlas mi zněl poněkud zastřeně. Zbýval mi už jen poslední střípek motivace, takže pokud jsem se nechtěla úplně zhroutit, bylo třeba se ho pevně držet. Předstíraný optimismus byl pořád lepší než ta druhá možnost.

„Jestli tě to utěší: ve Woodshillu se zanedlouho chytne každéj. Dokonce i já.“

Zajímalo by mě, co tím myslela. Působila hodně otevřeným dojmem, i když jsem na ni zpočátku byla možná tak trochu hrr.

Než jsem stihla zareagovat, otevřely se dveře a do haly vešlo několik roztleskávaček. Na sobě měly tmavé tepláky a tílka s logem univerzity, a když zahlédly Everly, tváře se jim rozjasnily.

„V tom případě mám štěstí, že mě osud zavál zrovna sem,“ dodala jsem rychle a nebyla si jistá, jestli mě Everly vůbec ještě poslouchá.

Obrátila se ke mně a usmála se. „Přesně to jsem tím chtěla říct.“ Chvilku se dívala střídavě na mě a na příchozí. „Jestli máš chuť, můžeš se koukat. Po tréninku bychom mohly na to kafe, co jsi mi nabízela?“

Pocítila jsem úlevu. Už jsem si myslela, že se budu muset vrátit domů.

„Tak prima,“ souhlasila jsem a široce se na ni usmála.

kapitola 4

Klíč se nechtěl pohnout. Ruce se mi třásly, jak jsem se jím snažila otočit. Slunce mezitím zapadlo a slabá žárovka na verandě byla prakticky k ničemu.

„No tak,“ zamumlala jsem a znovu se pokusila otočit klíčem. Prsty jsem měla zmrzlé na kost, zámek dveří na tom evidentně nebyl o moc líp.

Najednou se dveře do mého pokoje otevřely z druhé strany a já vpadla dovnitř.

Zírala jsem do obličejů bráchovi, který si mě zamračeně prohlížel. „Co to tu k čertu vyvádíš?“

„Jdu domů. Do svého pokoje. Oblíknou si pyžámko a padám do hajan.“

Ezra zmateně mhouřil oči. Pak se ještě víc zamračil. „Tak zaprvé: Máme vchodové dveře, kterými se vstupuje dovnitř. A zadruhé: Je krátce po šestý. Proč bys teď chodila spát?“

Potřebovala jsem tři pokusy, abych vytáhla klíč ze zámku. Pak jsem se sklonila a začala si rozvazovat dvojité uzly na tkaničkách bot.

„Tak zaprvé: Měla jsem pocit, že bude lepší, když se zbytku osazenstva domu radši vyhnu. A zadruhé: Mám jet lag.“

„Mezi Kalifornií a Oregonem není žádnéj časovej posun,“ poznamenal Ezra suše a zabouchl za mnou dveře, zatímco já se konečně osvobodila z bot.

„Není? Mně připadá, že jo.“ V chůzi jsem si vysvlékla kabát a zhroutila se na postel – obličejem do polštáře.

Ezra přišel blíž, slyšela jsem jeho kroky. Vedle mě se zastavil. „Jude,“ ozval se.

Natočila jsem hlavu na stranu a dívala se přímo na jeho nohy. Zvedla jsem oči. Stál u postele se založenýma rukama a hleděl na mě s vážným výrazem ve tváři.

„Mluvil jsem s Blakem,“ řekl.

Tělo se mi najednou úplně našponovalo, jak jsem se bála dalších slov. Co když Ezru a ostatní přesvědčil, aby mě vyhodili? Co když...

„Řekl jsem mu, že to bude on, kdo odsud poletí, jestli se bude dál chovat jako pitomec.“

Prudce jsem se posadila. „Cože jsi?“

„Naznačil jsem Blakeovi, co se stane, když se k tobě bude chovat jako vůl.“

Zaúpěla jsem a dlaněmi si třela obličej.

„Upřímně řečeno jsem si myslel, že tě to potěší.“

Sundala jsem ruce z obličeje a naštvaně na něho pohlédla.

„Proč by mě to mělo těšit? Tím jsi to akorát ještě zhoršil. Mockrát děkuju.“

Stál tam s otevřenou pusou. Pak se otočil a udělal pár kroků ke dveřím, načež se zase vrátil zpátky. „Nechal jsem tě tady bydlet a na nic se neptal. Vyhrožuju svému nejlepšímu kamarádovi, i když je situace v baráku od jeho úrazu už tak dost vypjatá. A ty mi na to řekneš tohle?“ Byl tak rozčilený, že se mu klepal hlas. „Víš co, Jude? Vyhrab se ze svejch sraček sama.“

Bez dalších slov se otočil na podpatku a zmizel z pokoje. Trhla jsem sebou, jak za ním zapadly dveře.

Seděla jsem mlčky na posteli a v hlavě mi neustále zněla jeho poslední slova.

Jsem kráva. Pitomá, nevděčná kráva. Že se za mě Ezra vůbec postavil, to už bylo něco. Dřív by to neudělal. Vzpomněla jsem si na dobu, kdy u nás s Blakem a dalšími kámoši hrávali basket. Jak jsem se chtěla dívat a on mi prostě jen hodil míč na hlavu a šíleně se tomu se svými kumpány chechtal. Takhle situace v podstatě symbolizovala náš vzájemný vztah v dětství a rané dospělosti. Až ve chvíli, kdy nám oběma došlo, že už se nebudeme vídat každý den a s největší pravděpodobností budeme bydlet každý v jiném státě, jsme se sblížili. Náš vztah se změnil a mnohem víc prohloubil. Hodně jsme si povídali a svěřovali jeden druhému své obavy. Došlo mi, že pro Ezru jsem tím, komu důvěřuje ze všech lidí na světě nejvíc. A teď... Teď jsem ho urazila a jedinou větou totálně shodila jeho pomoc.

Ztěžka jsem se postavila, svlékla si mikinu a přehodila ji přes židli. Nerozhodně jsem postávala uprostřed pokoje. Z posledních dní jsem byla úplně vycucaná. Los Angeles mi vzalo úplně všechno, o čem jsem v posledních letech snila, a měla

jsem pocit, že by to mohlo stačit. Nechtěla jsem být kromě Blakea rozhádaná ještě i s Ezrou.

Zhluboka jsem vydechla a přemýšlela. Přešla jsem ke kufru, sehnula se a hledala laptop. Našla jsem ho mezi šaty a džínami. Už byl zabalený do bublinkové fólie. Vzala jsem zároveň i tablet, sebrala veškerou odvahu a vyšla z pokoje.

Z obýváku bylo slyšet tlumenou hudbu. Když jsem váhavě vstoupila dovnitř, spatřila jsem na pohovce Blakea. Pravou nohu si opíral o konferenční stolek a na klíně měl laptop. Ťukání do klávesnice bylo jediným zvukem v místnosti.

Odkáslala jsem si. Zvedl hlavu.

Bylo obdivuhodné, jak kamenný obličej dokázal udržet. Zнала jsem Blakea téměř celý svůj život a ještě nikdy – opravdu nikdy – se netvářil takhle. Z Blakea, kterého jsem znala, prýštila energie. I když se třeba úplně vyřídil na tréninku, měl pořád ještě dost sil na to, aby si se mnou zatančil na zahradě, zdvihl mě do výšky a se smíchem mě zatočil.

Zdálo se, že z bývalého Blakea nic nezbylo. Musím se s tím smířit.

„Sorry,“ řekla jsem tiše a podívala se jinam. „Nebudu tě rušit. Jen hledám krabici.“

Nečekala jsem na odpověď a přešla do kuchyně. Položila jsem laptop na linku, sehnula se a otevřela skříňku nalevo od sporáku. Spatřila jsem jen hrnce a pár pánviček, takže jsem dvířka zase zavřela a obrátila se k další skříňce. Ani tady jsem neuspěla: místo krabic jen dárkové taštičky, plastové krabičky a spousta, spousta láhví s alkoholem. Tiše jsem si povzdechla a narovнала se, abych se přesunula ke skříňkám u dřezu.

Ťukání klávesnice náhle utichlo.

Otočila jsem se k Blakeovi a viděla, že sahá po berlích. Se zatajeným dechem jsem pozorovala, jak se pomalu zvedá. Dýchat pár minut stejný vzduch jako já na něj zřejmě bylo příliš, takže se snažil z mé blízkosti co nejrychleji vytratit.

Už už jsem se chystala k nějakému ironickému komentáři, když jsem si všimla, že nemíří ke dveřím, ale mým směrem. Nehnutě jsem na něj zírала, jak obchází linku a zastavuje se přede mnou.

Nic neřekl. Pozvolna mě přelétl pohledem – oči, tváře, nos, ústa. Připadalo mi, že se mě snad co nevidět dotkne.

Suše jsem polkla.

„Vypadáš jinak,“ řekl zničehonic.

Prohlížela jsem si ho stejně nepokrytě. Vlasy měl kratší než dřív, tváře se zdály poněkud vpadlejší, a co se týče vousů, na ty jsem si ještě nestačila udělat názor. To všechno dělalo jeho obličej jaksi hranatější a odtažitý. Jak moc se člověk může v tak krátké době změnit? Připadal mi jako někdo úplně jiný a ptala jsem se sama sebe, jestli si on o mně myslí totéž.

Věděla jsem, že vypadám jinak. Agentura, se kterou jsem měla smlouvu, mi hned po příjezdu do L.A. doporučila změnu: vlasy mi nyní sahaly až po ramena a u vyhlášeného kadeřníka jsem si nechala udělat světlé pramínky a stylový účes. Kvůli castingům jsem úplně změnila šatník. Doporučili mi styl moderní mladé holky, který se hodí k náctileté herečce. A nechala jsem si narovnat nos. Poté, co jsem si ho jako dorostenka zlomila (díky, Ezro), mi na něm zůstal malý hrbolek, který mě pořád tak trochu štvál. Když ukončili *Pokroucenou růži*, můj agent mi radil operaci. Tvrdil, že úprava nosu mi pomůže k novým a větším rolím, a já byla tak hloupá, že jsem mu uvěřila.